

Mõned Käärle rahva vanad laulud.

1. Harimata.

(Üks noori mees meelelugu.)

Mind näoks isa naise võtta,
 Mht tüdrukud, mis harimata.
 Ei teagi, mis pean ma
 See kanniga siüll tegema?
 Tal pole pehmata, muft,
 Et viiskaks parem vastu rüft.

Tal pea rahus, fregemata, —
 Ja isä tahab pruudiks tõtta? —
 Ja kambe õel ja pöörsane,
 Ja sõne rapp ja rojane.
 Ja rüüed on juft nõnda xa,
 Et neid ei mõista selata!

Oh mis pft viimaks peab saama?
 Kuis pean ma teda armastama?
 Ja on üks täide küüsimees;
 Halki kioopufi tal fargi fees!
 Ja Lõusju figu poris xa,
 Ja häipet ilma lõpmata!

Oh need on mulle raskest pääsivad!

Oh mõelge kõik, kes seda näevad:

"Kuis võid sa selle kanniga,
 Siüll ilmas läbi ajada?"

Tal pole viimaks mõtet muud, —
 Kõis kaela — olgi parast pruud!!!

2. Uks lakti!

(Seda laulu tänavatavad meie rahvas pulmade peale. Kõik vanad eided peen ja pöörsid tühte rambri, oma voodi peale magama paigutavad, siis pannakse üksi sünni ja ei lasta tuft pulmalist enne janna juure, kui nad selle laulu on ära laulnud. See algab peale selle, pöörsid viina müümisel. — tähelepe.)

Aitimal pere isaxe,
 Aitimal pere emaxe,
 Mind xa pulma siultfumaft,
 Ma pole tulnud jama parast,
 Ma pole tulnud jama parast,
 Ega lisa luuti parast;
 Ma tulin oma otfima,
 Oma xarja xanuxest,
 Oma nõmme kinnuxest.
 Tooge teda meile näha